

CLUBUL 5 A.M.

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

THE 5AM CLUB. Own Your Morning. Elevate Your Life

Copyright © 2018 by Robin Sharma.

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollinsPublishersLtd, Toronto, Canada

© 2023 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Traducător: **Dana Dobre**

Redactor: **Ines Simionescu**

Editor: **Maria Nicula**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHARMA, ROBIN

Clubul 5 A.M.: Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună! / Robin Sharma; trad.: Dana Dobre. - Ed. a 2-a. - București: ACT și Politon, 2023

ISBN 978-630-303-167-5

I. Dobre, Dana (trad.)

159.9

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

ROBIN SHARMA

CLUBUL 5 A.M.

FII STĂPÂN PE DIMINEAȚA TA!

FĂ-ȚI VIAȚA MAI BUNĂ!

Ediția a doua

Traducere din limba engleză de
DANA DOBRE

ap!
act și politon

DE ASEMENEA, DE ROBIN SHARMA

The Monk Who Sold His Ferrari (Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

The Greatness Guide (Ghidul măreției)

The Greatness Guide, Book 2 (Ghidul măreției, Cartea a doua)

The Leader Who Had No Title (Lider fără funcție)

Who Will Cry When You Die?

Leadership Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Atinge măiestria în leadership cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

Family Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Învățăături spirituale pentru familia ta. De la călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

Discover Your Destiny with The Monk Who Sold His Ferrari (Descoperă-ți destinul cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

The Secret Letters of The Monk Who Sold His Ferrari (Scrisorile secrete ale călugărului care și-a vândut Ferrari-ul)

The Mastery Manual

Little Black Book for Stunning Success

The Saint, the Surfer, and the CEO (Sfântul, surferul și CEO-ul)

MESAJ DIN PARTEA AUTORULUI ȘI DEDICAȚIE

Sunt extrem de recunoscător că această carte se află în mâinile tale. Sper din toată inima că te va ajuta să îți exprimi pe deplin și minunat înzestrările și talentele. Și că va genera revoluția unor transformări eroice ale creativității, productivității, prosperității și sprijinului adus comunității.

Clubul 5 a.m. se bazează pe un concept și o metodă pe care le predau, de peste 20 de ani și cu un succes extraordinar, unor antreprenori renumiți, unor directori executivi de companii legendare, unor superstaruri din sport, unor idoli din muzică și unor membri ai caselor regale.

Am scris această carte în decursul a patru ani petrecuți în Italia, Africa de Sud, Canada, Elveția, Rusia, Brazilia și Mauritius. Uneori cuvintele au curs fără efort, de parcă mă împingea din spate o briză ușoară de vară, pe când alteori m-am zbatut să merg mai departe. Uneori am vrut să flutur steagul alb al epuizării imaginației, însă, în alte perioade ale acestui proces spiritual intens, o responsabilitate mai înaltă decât propriile mele nevoi m-a încurajat să continui.

Am dat tot ce am avut de dat în scrierea acestei cărți pentru tine. Și le mulțumesc din inimă tuturor oamenilor foarte buni de pe toată planeta care au stat alături de mine până am terminat de scris.

Și astfel, din toată inima, îți dedic smerit această carte ție, cititorule. Lumea are nevoie de mai mulți eroi, dar de ce să îi așteptăm, când ai tot ce îți trebuie pentru a deveni unul dintre ei?

Cu dragoste și respect,

CUPRINS

1. Un act periculos	9
2. O filosofie zilnică pentru a deveni legendar	11
3. O întâlnire neașteptată cu un necunoscut surprinzător	21
4. Cum să lași în urmă mediocritatea și tot ce este obișnuit	30
5. O aventură bizară pentru o dimineață perfectă	55
6. Un zbor către productivitatea, virtuozitatea și invincibilitatea maximă	69
7. Pregătirea pentru transformare începe în paradis	86
8. Metoda 5 dimineața: rutina matinală a celor care fac istorie	97
9. O schemă pentru exprimarea măreției	112
10. 4 lucruri aflate în centrul atenției celor care fac istorie	130
11. Navigând pe valurile vieții	189
12. Clubul 5 a.m. descoperă protocolul stabilirii obișnuințelor	202
13. Clubul 5 a.m. învață <i>Formula 20/20/20</i>	248
14. Clubul 5 a.m. înțelege caracterul esențial al somnului	286
15. Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viață	302
16. Clubul 5 a.m. adoptă Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită	333
17. Membrii Clubului 5 a.m. devin eroii propriei lor vieți	378
Un an mai târziu	394
 Ce urmează în aventura ta eroică?	 397
Stimulează-ți ascensiunea citind toate bestsellerurile de talie mondială ale lui Robin Sharma	 399

„Vom avea la dispoziție o eternitate pentru a sărbători victoriile, dar numai câteva ore înainte de apus pentru a le câștiga.”

– **Amy Carmichael**

„Din punctul meu de vedere, niciodată nu este prea târziu sau, în cazul meu, prea devreme să fii cine vrei să fii... sper că trăiești o viață de care ești mândru. Dacă descoperi că nu ești, sper să ai tăria de a o lua de la capăt.” – **F. Scott Fitzgerald**

„Iar cei care au fost văzuți dansând au fost considerați nebuni de către cei care nu puteau să audă muzica.” – **Friedrich Nietzsche**

CAPITOLUL 1

Un act periculos

O armă ar fi prea violentă. Un ștreang ar fi prea demodat. Și o lamă de cuțit pe încheietura mâinii ar fi prea tăcută. Așadar, întrebarea a devenit: *Cum s-ar putea pune capăt rapid și precis unei vieți altădată glorioase, cu un deranj minim, dar cu un impact maxim?*

Cu numai un an în urmă, împrejurările fuseseră considerabil mai pline de speranță. Antreprenoarea fusese sărbătorită în stil mare ca un titan al industriei sale, un lider al societății și un filantrop. Se apropia de patruzeci de ani și conducea o companie tehnologică pe care o fondase în camera ei de cămin, în timpul facultății, companie pe care o adusese la un nivel din ce în ce mai mare de dominare a pieței, fabricând produse pe care clienții săi le adorau.

Cu toate acestea, acum era luată pe neașteptate de o lovitură josnică și alimentată de gelozie, care avea să îi slăbească participația la firma pe care o clădise investind în ea cea mai mare parte a vieții, obligând-o să își găsească o nouă slujbă.

Cruzimea acestei întorsături uimitoare a evenimentelor s-a dovedit a fi de nesuportat pentru antreprenoare. Dincolo de expresia ei de obicei glacială, bătea o inimă

plină de afecțiune, compasiune și extrem de iubitoare. Simțea că viața însăși o trădase. Și că merita mult mai mult.

S-a gândit să înghită un flacon uriaș cu somnifere. Periculosul act ar fi mai curat astfel. Le-ar lua pe toate odată și ar termina repede treaba, s-a gândit ea. Trebuie să scap de durerea asta.

Apoi, a zărit ceva pe dulapul elegant de stejar din dormitorul în întregime alb: un bilet la o conferință de dezvoltare personală pe care i-l dăduse mama ei. Antreprenoarea râdea de obicei de oamenii care participau la asemenea evenimente, numindu-i oameni cu „aripile frânte” și spunând că încercau să găsească răspunsuri la un pseudoguru, când tot ce le trebuia pentru a avea o viață rodnică și plină de succes se afla deja în ei.

Poate că era momentul să își schimbe părerea. Nu vedea prea multe opțiuni. Fie se ducea la seminar și trăia o schimbare care avea să îi salveze viața. Fie avea să își găsească pacea. Printr-o moarte rapidă.

CAPITOLUL 2

O filosofie zilnică pentru a deveni legendar

„Nu-ți lăsa flacăra să piară, cu fiecă scânteie de neînlocuit, în smârcurile deznădejzii lui nu chiar, nu încă și deloc. Nu-ți lăsa eroul din suflet să piară singur și frustrat din cauza vieții pe care ai meritat-o și nu ai putut să o ai. Lumea pe care o dorești poate fi câștigată. Este reală. Este posibilă. Este a ta.”

— Ayn Rand

Era unul dintre cei mai buni oratori. Un adevărat Vrăjitor.

La cei peste 80 de ani ai lui, se apropia de sfârșitul unei cariere fabuloase și devenise renumit în toată lumea ca un mare maestru al inspirației, o legendă a leadershipului și un politician sincer, care îi ajuta pe oamenii obișnuiți să își valorifice cele mai mari înzestrări.

Într-o cultură încărcată de volatilitate, incertitudine și insecuritate, evenimentele organizate de Văjitor atrăgeau un număr de ființe umane care ar fi umplut un stadion și care tânjeau nu numai să ducă o viață magistrală, plină de creativitate, productivitate și prosperitate, dar și să trăiască în așa fel încât să înalțe cu pasiune umanitatea. Astfel încât, la sfârșit, să creadă cu tărie că au lăsat o moștenire

minunată și că și-au pus amprenta asupra generațiilor ce vor urma.

Munca acestui om era unică. Amesteca revelații care îl întăresc pe războinicul existent în caracterul nostru cu idei care îl cinstesc pe poetul sentimental ce ne sălășluiește în inimă. Mesajul său le arăta oamenilor obișnuiți cum să reușească la cel mai înalt nivel în domeniul afacerilor, recâștigând totodată magia unei vieți trăite din plin. Așadar ne întoarcem la sentimentul de uimire pe care l-am cunoscut cândva, înainte ca lumea dură și rece să ne înrobească geniul natural, printr-o orgie a complexității, a superficialității și a distragerii prin tehnologie.

Deși Vrajitorul era înalt, îndelungații lui ani îl încovoiaseră ușor de spate. Când se mișca pe podium, pășea atent, dar cu grație. Costumul ce i se potrivea perfect, de culoare gri-închis, cu dungi albe, subțiri, îi dădea o înfățișare elegantă. Iar perechea de ochelari cu reflexii albăstrii îi adăuga un aer sofisticat exact cât trebuie.

— Viața este prea scurtă ca să nu profitați de talentele voastre, spunea Vrajitorul în fața unei săli în care se aflau mii de oameni. V-ați născut atât cu oportunitatea, cât și cu responsabilitatea de a deveni legendari. Ați fost creați ca să realizați proiecte la nivel de capodoperă, meniți să îndepliniți țeluri neobișnuit de importante și construiți pentru a fi o forță a binelui pe această mică planetă. Aveți în voi posibilitatea să recâștigați suveranitatea asupra măreției voastre primordiale, într-o civilizație care a devenit cât se poate de necivilizată. Să vă recuperați caracterul nobil, într-o comunitate globală în care majoritatea oamenilor cumpără pantofi frumoși și lucruri scumpe, dar rareori investesc pentru a deveni mai buni. Leadershipul vostru personal vă cere – nu, vă ordonă – să nu mai fiți niște

cyberzombi atrași neconținut de dispozitive digitale și să vă restructurați viața, pentru a întruchipa măiestria, a da dovadă de decență și a renunța la egoismul care îi limitează pe oamenii buni. Toți oamenii mari ai omenirii, femei sau bărbați, au dăruit, nu au luat. Lepădați-vă de iluzia obișnuită conform căreia câștigă cei care adună cel mai mult. Faceți în schimb o muncă eroică, una care să uimească piața atât prin calitatea originalității, cât și prin utilitatea pe care o furnizează. Și în tot acest timp, vă recomand să vă creați o viață privată cu o etică puternică, plină de o frumusețe uimitoare și neclintită atunci când vine vorba de protejarea păcii voastre launtrice. Doar astfel, dragi prieteni, veți porni în zbor alături de îngeri. Și veți pași alături de zei.

Vrăjitorul făcu o pauză. Trase o gură de aer, mare cât un munte. Începu să respire din ce în ce mai greu și se auzi un *șuierat* când trase aerul în piept. Privi în jos la ghetele lui negre și elegante care fuseseră lustruite ca la armată.

Cei din primul rând văzură o lacrimă prelingându-i-se pe fața marcată de timp, dar frumoasă cândva.

Privirea îi rămăsese în pământ. Tăcerea era asurzitoare. Vrăjitorul părea să se clatine pe picioare.

După câteva momente încărcate de tensiune care îi făcură pe câțiva din public să se foiască în scaun, Vrăjitorul lăsă jos microfonul pe care îl ținuse în mâna stângă. Își strecură mâna rămasă liberă într-un buzunar de la pantaloni și scoase o batistă de olandă apretată. Își șterse obrazul.

— Fiecare dintre voi are o chemare în viață. Fiecare are un instinct al excelenței în spirit. Nimeni din această sală nu trebuie să stagneze într-un nivel mediu și să cedeze în fața mediocrității comportamentale de masă, evidentă în societate odată cu deprofesionalizarea colectivă a afacerilor,

atât de evidentă în industrie. Limitarea nu este decât o mentalitate pe care prea mulți oameni buni o practică zilnic, până ajung să o considere o realitate. Mi se rupe sufletul să văd cum atâtea ființe umane potențial puternice rămân blocate într-o poveste care spune că nu pot să fie extraordinare, nici profesional, nici personal. Trebuie să vă aduceți aminte că scuzele voastre sunt niște mari seducători, temerile sunt niște mari mincinoși, iar îndoielile adevărați hoți.

Mulți dădură aprobator din cap. Câțiva bătură din palme. Apoi aplaudară mai mulți.

— Vă înțeleg. Chiar vă înțeleg, continuă Vrăjitorul. Știu că ați avut momente dificile în viață. Cu toții am avut. Înțeleg că s-ar putea să simțiți că lucrurile nu au ieșit așa cum credeți atunci când erați copii, plini de ardoare, dorință și uimire. Nu ați plănuit ca fiecare zi să arate la fel, nu-i așa? Că veți avea o slujbă care s-ar putea să vă înăbușe spiritul. Că veți avea de-a face cu griji stresante și responsabilități nesfârșite care vă vor sufoca originalitatea și vă vor fura energia. Că veți râvni la țeluri lipsite de importanță și că veți fi însetați după satisfacerea instantanee a unor dorințe mărunte, conduși adesea de o tehnologie care ne înrobește în loc să ne elibereze. Că veți trăi aceeași săptămână de câteva mii de ori și că veți numi asta viață. Trebuie să vă spun că prea mulți dintre noi mor la 30 de ani și sunt îngropați abia la 80. Așa că vă înțeleg. Ați sperat că lucrurile vor fi diferite. Mai interesante. Mai palpitate. Mai pline de satisfacții, mai speciale și magice.

Vocea Vrăjitorului tremură când rosti ultimele cuvinte. O clipă se chinui să respire. Un aer de preocupare îi făcu o sprânceană să se încrețească. Se așeză pe un scaun de culoare crem, care fusese așezat cu grijă la marginea scenei, de către unul dintre asistenții lui.

— Și, da, sunt conștient că sunt mulți în această sală care duc în prezent o viață pe care o iubesc. Voi reprezentați un succes epic pe lumea asta, sunteți implicați cu totul în jocul vostru și vă îmbogățiți familia și comunitatea cu o energie vecină cu supranaturalul. Bună treabă! Bravo! Însă și voi ați trecut prin perioade în care v-ați simțit pierduți în re- cea și periculoasa vale a întunericului. Și voi ați cunoscut prăbușirea atât a măreției voastre creatoare, cât și a emi- nenței voastre productive, în micul cerc al confortului, al fricii și amorțelii care a trădat palatele măiestriei și rezervele de curaj dinlăuntrul vostru. Și voi ați fost dezamăgiți de iernile sterpe ale unei vieți trăite șovăind. Și vouă vi s-au refuzat multe dintre cele mai însuflețite visuri ale copilăriei. Și voi ați fost răniți de oamenii în care ați avut încredere. Și vouă v-au fost distruse idealurile. Și vouă v-a fost pustiită inima inocentă, alegându-vă cu o viață decimată, ca o țară ruinată după ce a fost încălcată de invadatori străini ambițioși.

Imensa sală de conferințe era extrem de tăcută.

— Indiferent unde vă aflați pe calea vieții, nu lăsați, vă rog, ca durerea unui trecut imperfect să constituie o piedică în fața gloriei unui viitor fantastic. Sunteți mult mai puternici decât înțelegeți acum. Victorii splendide – și binecuvântări depline – vă vor ieși în cale. Sunteți exact acolo unde trebuie să fiți, astfel încât să aveți parte de dezvoltarea necesară pentru a duce acea viață neobișnuit de productivă, extrem de prodigioasă și excepțional de influentă pe care ați câștigat-o după cele mai aspre încercări. În acest moment, totul este în regulă, chiar dacă aveți impresia că totul se destramă. Dacă vi se pare că viața voastră este vraiște în prezent, e numai din cauză că temerile sunt doar ceva mai puternice decât încrederea pe care o aveți. Prin exercițiu,

puteți să diminueați vocea sinelui vostru speriat și să amplificați tonul celei mai triumfătoare laturi existente în voi. Adevărul este că fiecare eveniment dificil pe care l-ați trăit, fiecare persoană nocivă pe care ați întâlnit-o și toate încercările pe care le-ați îndurat până acum au constituit o pregătire perfectă pentru a deveni ceea ce sunteți acum. Ați avut nevoie de aceste lecții pentru a activa acele comori, talente și puteri care acum se trezesc la viață în voi. Nu a fost nimic accidental. Nu s-a pierdut nimic. Cu siguranță, vă aflați exact acolo unde trebuie să fiți, pentru a începe viața visurilor voastre supreme. O viață care vă poate face atât să clădiți imperii, cât și să schimbați lumea. Și poate chiar să faceți istorie.

— E ușor să spui toate astea, dar mult mai greu să le faci, strigă un bărbat cu o șapcă roșie de baseball, așezat pe al cincilea rând. Purta un tricou gri cu Metallica și blugi zdrențuiți, de genul celor pe care poți să îi cumperi gata rupți de la mall. Deși izbucnirea sa ar fi putut să pară lipsită de respect, tonul cu care vorbise și limbajul trupului arătau o admirație veritabilă pentru Vrăjitor.

— Sunt de acord cu tine, minunată ființă umană, răspunse Vrăjitorul, iar farmecul său îi învăluie pe toți participanții și vocea îi răsună oarecum mai puternic, în timp ce se ridică de pe scaun. Ideile nu valorează nimic dacă nu sunt susținute de practică. Cele mai mărunte fapte valorează întotdeauna mai mult decât cele mai mărețe intenții. Căci, dacă ar fi ușor să fii o persoană minunată și să îți faci o viață legendară, toată lumea ar reuși. Înțelegeți?

— Sigur, frate, răspunse bărbatul cu șapcă roșie, frecându-și buza de jos cu degetul.

— Societatea ne-a vândut o serie de neadevăruri, continuă Vrăjitorul. Plăcerea este de preferat adevărului terifiant,

dar măreț conform căruia toate posibilitățile necesită multă muncă, o permanentă reinventare și o dăruire la fel de profundă ca adâncurile mării, pentru a ieși zilnic în larg din portul nostru sigur. Cred că, în fond, seducția mulțumirii de sine și a unei vieți ușoare este de o sută de ori mai brutală decât o viață în care pui totul în joc și ieși o poziție de nezdruccinat ca să-ți aperi cele mai luminoase visuri. Excelența de talie mondială începe acolo unde se termină zona de confort, iată regula pe care și-o amintesc mereu persoanele cu cel mai mult succes, cele mai influente și mai fericite.

Bărbatul dădu din cap aprobator. Mai multe grupuri din public făceau la fel.

— Încă de la o vârstă fragedă suntem programați să credem că trecerea prin viață cu loialitate față de valorile perfecțiunii, ingeniozității și decenței nu ar trebui să necesite prea mult efort. De aceea, atunci când drumul se îngreunează și e nevoie de răbdare, credem că nu suntem pe calea cea bună, comentă Vrăjitorul apucând brațul unui scaun de lemn și așezându-și pe el trupul firav. Am încurajat o cultură a oamenilor lipsiți de tărie, slabi și firavi, care nu pot să își țină promisiunile, care evită angajamentele și care renunță la aspirațiile lor imediat ce apare cel mai mic obstacol.

Oratorul oftă apoi zgomotos.

— Dacă e greu, înseamnă că e bine. Adevărata măreție și împlinirea geniului vostru înnașcut trebuie să fie un sport dificil. Numai cei suficient de devotați pentru a ajunge până la marginile mistuitoare ale limitelor lor vor putea să le depășească. Suferința resimțită pe parcursul călătoriei în care lăsați să se materializeze forța voastră specială, cele mai puternice calități și cele mai însuflețite ambiții este una dintre cele mai mari surse ale satisfacției omenești. O cheie majoră către fericire și pace interioară este să știi

că ai făcut tot ce a fost nevoie pentru a-ți câștiga răsplata și că ai investit cu pasiune îndrăzneala formidabilă, pentru a deveni cel mai bun. Figura de legendă a jazzului, Miles Davis, a depus un efort cumplit, dincolo de ceea ce era considerat normal în domeniul său, pentru a-și exploata pe deplin potențialul magnific. Michelangelo a sacrificat enorm din punct de vedere mental, emoțional, fizic și spiritual, ca să creeze remarcabila lui artă. Rosa Parks, o simplă croitoreasă cu un curaj extraordinar, a îndurat o umilință dură atunci când a fost arestată fiindcă nu a cedat locul în autobuz în perioada segregăției rasiale, declanșând mișcarea pentru drepturile civile. Charles Darwin a demonstrat genul de hotărâre de care are nevoie virtuozitatea studiind crustaceele – da, crustaceele – timp de opt ani încheiați, perioadă în care și-a formulat celebra Teorie a evoluției. Acest gen de dăruire față de optimizarea competenței ar fi etichetată în prezent drept „nebunie” de către majoritatea lumii noastre moderne, care își petrece o enormă parte din această viață de neînlocuit uitându-se la șiruri întregi de selfie-uri, la ce mănâncă dimineața prietenii lor virtuali și la jocuri video violente, remarcă Vrăjitorul, înconjurând sala cu privirea, de parcă era hotărât să se uite direct în ochii fiecărui participant.

Stephen King a fost profesor de scriere literară într-un liceu și a lucrat într-o spălătorie industrială înainte să vândă *Carrie*, romanul care l-a făcut celebru, continuă bătrânul prezentator. A, și să știți, vă rog, că a fost atât de descurajat de respingeri și refuzuri încât a aruncat la gunoi manuscrisul pe care l-a scris în rulota lui dărăpănată, abandonând lupta. Doar după ce soția lui, Tabitha, a descoperit lucrarea, în timp ce el era plecat, a șters-o de scrumul de țigară, a citit-o și i-a spus că este genială, a trimis-o King spre

publicare. Chiar și așa, avansul pentru drepturile de autor ale ediției cartonate a constat în neînsemnata sumă de 2.500 de dolari.

— Vorbiți serios? murmură o femeie așezată lângă scenă. Purta o pălărie extravagantă, de culoare verde, cu o pană mare, purpurie înfiptă în ea și era clar mulțumită să se vadă că ea e altfel decât restul lumii.

— Da, spuse Vrăjitorul. Iar Vincent van Gogh, deși a creat în timpul vieții nouă sute de picturi și peste o mie de desene, a început să fie celebru abia după moarte. Imboldul său de a crea nu a fost inspirat de alimentarea egoului și de aplauzele populare, ci de instinctul mai plin de înțelepciune care l-a convins să vadă câtă putere creatoare putea să descătușeze, indiferent câte greutateți a trebuit să îndure. Nu e niciodată ușor să devii legendar. Dar aș prefera această călătorie în locul suferinței de a rămâne blocat în banalul cu care numeroși oameni cu potențial eroic au de-a face în permanență, rosti ferm Vrăjitorul.

Oricum, dați-mi voie să spun că punctul în care se găsește cel mai mare disconfort al vostru este și punctul în care se află cea mai mare oportunitate. Convingerile care vă tulbură, sentimentele care vă amenință, proiectele care vă descurajează și desfășurarea talentelor voastre, căreia partea voastră nesigură îi opune rezistență, sunt exact locul spre care trebuie să vă îndreptați. Îndreptați-vă spre aceste porți, ca să ajungeți la măreția creatorului, căutător al libertății personale și al posibilităților. Și îmbrățișați apoi aceste convingeri, sentimente și proiecte, în loc să vă structurați viața într-un mod conceput să le ignore. Modalitatea de a vă revendica puterea uitată este să vă implicați chiar în lucrurile care vă sperie. Și astfel vă recăpătați inocența și uimirea pe care le-ați pierdut odată cu copilăria.

Brusc, pe Vrăjitor îl apucă tușitul. Ușor la început. Apoi violent, de parcă era posedat de un demon hotărât să se răzbune.

În culise, un bărbat într-un costum negru, cu o tunsoare scurtă și agresivă, vorbea într-un microfon plasat discret în manșeta cămășii. Luminile începură să licărească, apoi să se estompeze. Câteva persoane din public care se aflau lângă podium se ridicară, neștiind exact ce să facă.

O femeie de o frumusețe rară, cu părul prins într-un coc cârlionțat, cu buzele încleștate într-un zâmbet și o rochie mulată de culoare neagră, cu guler alb brodat, se grăbi să urce pe scara metalică pe care urcase Vrăjitorul la începutul discursului. Avea într-o mână un telefon și în cealaltă un carnețel uzat. Tocurile ei înalte și roșii făceau „clic, clac, clic, clac” în timp ce alerga către angajatorul ei.

Însă femeia ajunse prea târziu.

Vrăjitorul se prăbuși la podea ca un boxer amețit de lovitură, cu o inimă mare, dar lipsit de talent, în runda finală a unei cariere cândva glorioase, pe care ar fi trebuit să o încheie în urmă cu mulți ani. Bătrânul prezentator zăcea nemișcat. Un firisor de sânge se prelingea dintr-o tăietură suferită la cap când căzuse. Ochelarii se aflau alături. Avea încă batista în mână. Ochii lui mai înainte strălucitori rămaseră închiși.

CAPITOLUL 3

O întâlnire neașteptată cu un necunoscut surprinzător

„Nu trăi de parcă ți-au mai rămas încă zece mii de ani. Soarta atârână deasupra ta. Atâta timp cât mai trăiești, atâta timp cât mai ești pe acest pământ, străduiește-te să devii o persoană cu adevărat extraordinară.” – **Marc Aureliu**, împărat roman

Antreprenoarea îi mințea pe oamenii întâlniți la seminar, spunându-le că se afla în sală pentru a învăța celebrele formule ale Vrăjitorului referitoare la o productivitate exponențială, dar și pentru a descoperi neuroștiința aflată la baza măiestriei personale, pe care acesta o împărtășise liderilor din domeniu. Se gândea că lucrul la care se aștepta ea era ca metodologia maestrului să îi dea firmei ei un avantaj de neegalat în fața concurenței, care să îi permită afacerii să ajungă rapid la o dominație indisputabilă. Dar tu știi adevăratul motiv pentru care se afla acolo: avea nevoie să spere din nou. Și să își salveze viața.

Artistul venise la eveniment pentru a înțelege cum să își alimenteze creativitatea și să își amplifice talentul, ca să lase o amprentă trainică în domeniul său prin picturile căror le dădea naștere.

Iar bărbatul fără adăpost părea să se fi strecurat în sala de conferințe atunci când nu se uita nimeni.

Antreprenoarea și artistul fuseseră așezați unul lângă altul. Era prima oară când se întâlneau.

— Crezi că a murit? Întrebă ea, în timp ce artistul se juca nervos cu șuvițele în stil Bob Marley, ce se legănau în toate părțile.

Antreprenoarea avea o față osoasă și prelungă. O mulțime de riduri, mai mici și mai mari, se întindeau pe fruntea ei, ca brazdele pe câmpul proaspăt arat. Părul șaten era de lungime medie și fusese aranjat într-un stil care spunea: „Sunt foarte serioasă, să nu îndrăznești să te pui cu mine”. Era zveltă, ca un alergător pe distanțe lungi, cu brațe subțiri și picioare suple ce îi ieșeau de sub o fustă decentă, la modă, de culoare albastră. Ochiul ei păreau triști din cauza unor suferințe vechi, care nu se vindecaseră niciodată. Și din cauza haosului actual care îi molipsea iubita companie.

— Nu sunt sigur. E bătrân. A căzut rău de tot. Doamne, ce nebunie! N-am mai văzut așa ceva, spuse neliniștit artistul trăgându-se de un cercei.

— Nu îi cunosc opera. Nu mă interesează genul ăsta de lucruri, îi explică antreprenoarea. Rămase așezată, cu brațele încrucișate peste bluza de culoare crem cu o fundă uriașă, de culoare neagră, agățată elegant de guler. Dar mi-au plăcut multe dintre informațiile sale despre productivitate, în epoca asta a gadget-urilor care ne distrag atenția și capacitatea de a gândi profund. Cuvintele lui m-au făcut să îmi dau seama că trebuie să îmi păzesc atuurile cognitive mult mai bine, a continuat ea, destul de formal. Nu era deloc interesată să spună prin ce trecea și dorea în mod

evident să își protejeze imaginea de femeie de afaceri strălucită, gata să se ridice la nivelul următor.

— Mda, e fără îndoială popular, spuse artistul, părând neliniștit. M-a ajutat atât de mult! Nu-mi vine să cred că a căzut pur și simplu. Ireal, nu?

Era pictor. Și era la curent cu opera Vrăjitorului, deoa-rece voia atât să își perfecționeze meșteșugul, cât și să își îmbunătățească viața personală, Dar, dintr-un oarecare motiv, demonii dinăuntrul lui păreau să îi controleze esen-ța superioară. Își sabota, prin urmare, inevitabil ambițiile herculeene și ideile extraordinar de originale.

Artistul era un tip masiv. Din vârful bărbiei îi se ițea un barbișon mic și ascuțit. Purta un tricou negru și pantaloni care îi treceau dincolo de genunchii noduroși. Ghetele negre cu talpă de cauciuc, de genul celor purtate de australieni, îi completau ținuta plină de imaginație. O cascadă fascinantă de tatuaje se revărsa pe ambele brațe și pe piciorul stâng. Unul spunea: „Oamenii bogați sunt niște șarlatani”. Pentru altul furase o replică a lui Salvador Dalí, celebrul artist spaniol, care spunea pe șleau: „Nu folosesc droguri, sunt un drog”.

— Salut, băieți. Bărbatul fără adăpost vorbi nepotrivit de tare, de la câteva rânduri în spatele antreprenoarei și artistului. Sala continua să se golească și echipa responsabilă cu audiovizualul desfăcea podiumul cu zgomot. Personalul responsabil cu evenimentul se apucase să dea cu mătura. Pe fundal, se auzea încet o melodie a celor de la Nightmares on Wax.

Cele două proaspete cunoștințe s-au întors și au dat cu ochii peste dezordinea încâlcită din capul unui tip ce părea sălbatic, cu un chip care arăta de parcă nu mai fusese

bărbierit de decenii și o adunătură zdrențăroasă de haine îngrozitor de pătate.

— Da? Întrebă antreprenoarea pe un ton la fel de rece ca un cub de gheață de la Polul Nord. Pot să vă ajut cu ceva?

— Hei, frate, care-i treaba? Încercă artistul mai plin de compasiune.

Bărbatul fără adăpost se ridică și veni să se așeze lângă cei doi.

— Credeți că tipul a mierlit-o? Întrebă el trăgând de o crustă aflată pe una dintre încheieturi.

— Nu sunt sigur, răspunse artistul răsucind altă șuviță. Sper că nu.

— V-a plăcut seminarul? Credeți ce a zis moșul? continuă necunoscutul zdrențăros.

— Sigur, spuse artistul. Îmi place mult ce a scris. Mi-e greu să trăiesc exact așa, dar ce spune e profund. Și plin de forță.

— Eu nu sunt așa de sigură, zise pe un ton cinic antreprenoarea. Îmi plac multe dintre cele auzite astăzi, dar nu sunt convinsă de toate lucrurile. Voi avea nevoie de ceva timp ca să reflectez la tot.

— Ei bine, eu cred că e *numero uno*^{*}, afirmă bărbatul fără adăpost, râgâind. Eu am făcut avere datorită învățăturilor Vrăjitorului. Și m-am bucurat de o viață frumoasă, excelentă, tot datorită lui. Majoritatea oamenilor își doresc să li se întâmple lucruri nemaipomenite. El m-a învățat că cei care se descurcă excepțional *fac* să li se întâmple lucruri nemaipomenite. Și treaba extraordinară e că mi-a oferit nu numai o filosofie secretă, ca să-mi realizez marile visuri, dar m-a învățat și procesul tehnologic – metodele și

* „Numărul unu”, în limba italiană în original. (n.tr.)

instrumentele – , ca să transform informația în rezultate. Doar informațiile lui revoluționare cu privire la felul în care să institui o rutină matinală extrem de productivă au schimbat impactul pe care l-am avut asupra pieței.

O cicatrice în zigzag brăzda fruntea bărbatului fără adăpost, chiar deasupra ochiului drept. Barba lui amenințătoare era de culoarea cenușii. La gât, purta un colier cu mătânii, precum cele pe care le poartă călugării indieni în temple. Deși felul hiperbolic în care vorbise îl făcea să pară labil, iar înfățișarea să pară că trăia pe străzi de mulți ani, vocea lăsa impresia unei autorități ieșite din comun. Iar în ochi i se citea încrederea unui leu.

— Complet trăsnit, îi șopti antreprenoarea artistului. Dacă el are o avere, eu sunt Maica Tereza.

— De acord. Pare nebun, răspunse artistul. Uită-te însă la ceasul lui enorm.

La încheietura mâinii stângi a bărbatului fără adăpost, care părea să se apropie de 70 de ani, se afla unul dintre ceasurile acelea masive pe care managerii britanici ai fondurilor de investiții au obiceiul să le poarte atunci când ies la cină în Mayfair. Avea cadranul metalic cenușiu, înconjurat de o margine din oțel inoxidabil, limba mare subțire ca un ac, de culoare roșie, și limba mică de nuanță asfințitului portocaliu. Această notabilă insignă de onoare era legată cu o curea lată de cauciuc negru, care împrumuta întregii ei înfățișări luxoase un aspect de scafandru.

— O sută de mii de dolari, pe puțin, spuse discret antreprenoarea. Câțiva dintre oamenii din firma mea și-au cum-părat ceasuri ca ăsta la o zi după ce am fost listați la bursă. Din păcate, prețul acțiunilor noastre a căzut brusc. Dar ei și-au păstrat afurisitele alea de ceasuri.

— Deci ce v-a plăcut cel mai mult din discursul Vrajitorului? Întrebă vagabondul, scărpinându-și mai departe încheietura mâinii. Toate chestiile despre psihologia geniului cu care a început? Sau poate modelele acelea incredibile despre care a vorbit cu privire la trucurile miliardarilor pentru productivitate pe care le-a băgat la mijloc? Poate că ați fost încântați de toată neurobiologia care creează performanța de vârf. Sau poate că ați fost de acord cu teoria lui referitoare la responsabilitatea noastră de a atinge un nivel legendar, servind totodată ca instrument în beneficiul umanității, teorie pe care ne-a explicat-o înainte de finalul acela dramatic? Bărbatul le făcu apoi cu ochiul. Și aruncă o privire la ceasul cel mare.

— Păi mi-a părut bine, fraților. Dar timpul este una dintre mărfurile cele mai valoroase pe care am învățat să le protejez. Warren Buffett, genialul investitor, a spus că bogații investesc în timp. Săracii investesc în bani. Așadar nu mai pot să stau cu voi prea mult, oameni buni. Am o întâlnire cu un avion și o pistă. Înțelegeți?

Pare să delireze, se gândi antreprenoarea.

— Tot Buffett a mai spus: „Eu îmi cumpăr costume scumpe. Dar pe mine arată ieftin”. Poate o să țineți minte și citatul ăsta. Și, continuă ea, chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu prea înțeleg cum ați intrat aici. Habar nu am de unde ați făcut rost de ceasul ăla baban sau despre ce avion vorbiți. Dar vă rog să nu mai vorbiți așa cu privire la ce s-a întâmplat la prezentare. Nu e deloc amuzant. Serios, nu sunt sigură dacă domnul mai respiră.

— Chiar așa, fu de acord artistul mângâindu-și barbișonul. Nu e în regulă. Și de ce vorbești ca un surfer?

— Hei, băieți, liniștiți-vă, zise bărbatul fără adăpost. În primul rând *sunt* surfer. Mi-am petrecut anii adolescenței pe o placă în Malibu. Mă dădeam cu placa lângă un promontoriu în care sunt valuri excelente. Acum fac surfing pe valurile mai mici din golful Tamarin, un loc în care voi, pisoilor, n-ați fost probabil niciodată.

— N-am auzit în viața mea de el. Sunteți de-a dreptul scandalos, spuse cu răceală antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost era de neoprit.

— Și în al doilea rând, am avut mare succes în lumea afacerilor. Am creat câteva companii care sunt extrem de profitabile în epoca aceasta în care firmele au venituri de milioane, dar niciun profit. Ce glumă! Lumea a cam turbat. Prea multă lăcomie și insuficient bun-simț. Și în al treilea rând, dacă îmi permiteți, adăugă el în timp ce vocea gravă îi devenea mai puternică, *chiar* mă așteaptă un avion. Pe o pistă de decolare din apropiere. Așa că, înainte să plec, vă întreb din nou, pentru că vreau să știu. Ce v-a plăcut cel mai mult din prezentarea Vrăjitorului?

— Cam totul, răspunse artistul. Mi-a plăcut totul atât de mult încât am înregistrat fiecare cuvânt pe care l-a rostit bătrânul ăsta legendar.

— Este ilegal, îl atenționează bărbatul fără adăpost, încrucișându-și ferm brațele. Ai putea să ai necazuri serioase cu avocații, fiindcă ai făcut asta.

— Chiar este împotriva legii, confirmă antreprenoarea. De ce ai făcut-o?

— Pentru că așa am vrut. Așa am simțit eu, pur și simplu. Eu fac ce vreau să fac. Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, știți? Picasso a spus că ar trebui să înveți regulile ca un profesionist, ca să poți să le încalci ca un artist. Trebuie

să fiu eu însumi, nu o oaie fără curaj care se ia orbește după turmă, pe o cărare ce nu duce nicăieri. Majoritatea oamenilor, mai ales cei cu bani, nu sunt nimic altceva decât niște escroci, declară artistul. E așa cum spune uneori Vrăjitorul: „Poți să te integrezi. Sau poți să schimbi lumea. Nu se poate să le faci pe amândouă”. Așa că am înregistrat totul. Împușcați-mă. Iar închisoarea ar fi interesantă. Aș cunoaște probabil niște oameni grozavi acolo.

— Mmm, bine, spuse bărbatul fără adăpost. Nu-mi plac deciziile tale. Dar îmi place pasiunea ta. Dă-i drumul, deci. Pune înregistrarea. Pune partea care ți s-a părut cea mai interesantă.

— Ce am înregistrat eu o să vă dea pe spate!

Artistul își ridică brațul, dezvăluind un tatuaj detaliat al talentatului chitarist Jimi Hendrix. Pe chipul superstarului decedat apărea expresia: „Atunci când puterea iubirii va învinge iubirea de putere, lumea va cunoaște pacea”. Sunteți pe cale să ascultați ceva special, adăugă el.

— Bine, dă-i drumul și pune părțile care ți-au plăcut, îl încurajă antreprenoarea ridicându-se. Nu era chiar sigură de ce, dar încet-încet ceva începea să se schimbe adânc în esența ei. Poate că viața m-a distrus, se gândi ea. Ca să pot să mă schimb cumva în bine.

Faptul că se afla la evenimentul acesta, că îl întâlnise pe artist, că auzise cuvintele Vrăjitorului, chiar dacă nu era de acord cu tot ce spusese, îi dădea sentimentul că ceea ce trăia la firmă putea să fie o formă de pregătire necesară pentru măreția ei. Antreprenoarea era încă sceptică. Dar simțea că se deschide. Și că probabil se dezvoltă. Așa că își promise că va urma în continuare acest proces în loc să se

retragă. Felul în care trăise până atunci nu îi mai era de folos. Era timpul pentru o schimbare.

Antreprenoarea se gândi la un citat al lui Theodore Roosevelt, care îi plăcea: „Nu criticul contează; nu omul care arată cum se împiedică un om puternic sau unde s-ar fi putut descurca mai bine cel care îndeplinește faptele. Meritul aparține omului care se află într-adevăr în arenă, a cărui față este năclăită de praf, sudoare și sânge; care se luptă cu vitejie; care greșește, care nu își atinge scopul în repetate rânduri, pentru că nu există efort fără greșeli și lipsuri. Dar care se străduiește din răputeri să îndeplinească faptele; care cunoaște un entuziasm și o dăruire extraordinare; care se sacrifică pentru o cauză ce merită; care, în cel mai bun caz, cunoaște la sfârșit triumful realizărilor înalte și care, în cel mai rău caz, dacă eșuează, eșuează cel puțin îndrăznind foarte mult, astfel încât locul lui nu va fi niciodată printre acele suflete reci și timide care nu cunosc nici victoria, nici înfrângerea”.

Își aminti și expresia pe care o învățase din discursul Vrăjitorului, ceva de genul: „Momentul în care simți cel mai tare că vrei să renunți este clipa când trebuie să găsești resursele interioare pentru a merge mai departe”. Prin urmare, femeia de afaceri sondă până în adâncul sufletului ei și își jură să continue căutarea pentru a găsi răspunsurile, pentru a-și rezolva problemele și pentru a trăi zile mult mai bune. Speranța ei creștea din ce în ce mai mult, iar grijiile se împuținau încetul cu încetul. Iar glasul mic și calm al sinelui ei cel mai bun începea să-i spună șoptit că o aventură foarte specială era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 4

Cum să lași în urmă mediocritatea și tot ce este obișnuit

„Uneori reușeam să cred câte șase lucruri imposibile înainte de micul dejun.” – **Lewis Carroll**, *Alice în Țara Minunilor*

— Tu ești pictor, nu? Întrebă bărbatul fără adăpost jucându-se cu un nasture descusut de la cămașa lui ponosită.

— Mda, mormăi artistul. Unul cam frustrat. Sunt bun, dar nu extraordinar.

— Am multe opere de artă în apartamentul meu din Zürich, continuă bărbatul, zâmbind înțeleghător. Am cumpărat un apartament chiar pe Bahnhofstrasse, cu puțin înainte ca prețurile să explodeze. Am învățat cât de important este să mă înconjur numai de lucruri de cea mai bună calitate, oriunde mă duc. Este una dintre mișcărilor câștigătoare cele mai bune pe care le-am făcut, ca să-mi creez viața pe care o am. În afacerile mele nu admit decât jucători de top, deoarece nu poți să ai o companie de nota 10 cu angajați de nota 7. Nu lansăm decât produse care revoluționează total piața, schimbând apoi cu totul și domeniul prin valoarea lor. Întreprinderile mele nu oferă decât servicii care îi fac pe clienți să progreseze din punct de vedere etic, furnizează utilizatorilor o experiență ce-ți taie respirația și

dau naștere unor adepți fanatici care nu și-ar putea imagina să mai cumpere din altă parte. Și în viața mea personală este la fel: nu mănânc decât cele mai bune alimente, deși nu mănânc mult. Nu citesc decât cărțile cele mai originale și mai profunde, îmi petrec timpul în spațiile cele mai pline de lumină și inspirație și vizitez cele mai încântătoare locuri. Și atunci când vine vorba de relații, nu mă înconjur decât cu oameni care îmi stimulează voioșia, îmi asigură pacea și mă stimulează să devin un om mai bun. Viața este prea valoroasă ca să ți-o petreci cu oameni care nu te înțeleg. Cu care pur și simplu nu rezonezi. Care au valori diferite de ale tale și standarde mai scăzute. Care sunt diferiți din punctul de vedere al valorilor gândirii, inimii, sănătății și sufletului. Este un mic miracol felul atât de puternic și de profund în care influențele și mediul ne modelează atât productivitatea, cât și impactul pe care îl avem.

— Interesant, remarcă antreprenoarea, în timp ce se uita la telefon. Pare că știe despre ce vorbește, îi șopti ea încet artistului, cu ochii tot la ecran.

Pânza de păianjen pe care o formau ridurile de pe fața ei se întinse și mai tare. La încheietura unei mâini se legău două brățări de argint pur. Pe una era gravată propoziția: „Transformă-l pe nu pot în pot”, în vreme ce pe cealaltă se putea citi: „Terminat este mai bine decât perfect”. Antreprenoarea își făcuse singură aceste cadouri atunci când compania ei se afla în faza de *startup*^{*}, iar ea era într-o poziție extrem de încrezătoare.

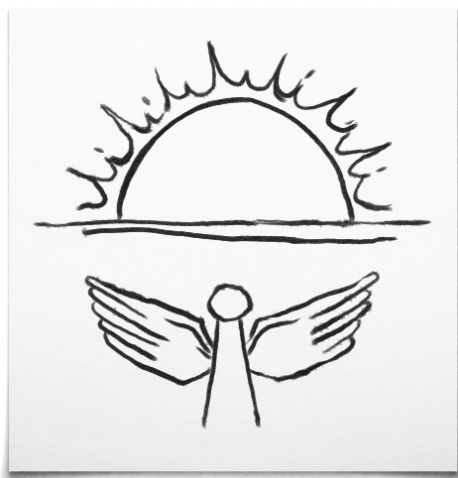
— De valorile gândirii știu, spuse artistul. N-am auzit niciodată de valorile inimii, sănătății și sufletului, omule.

^{*}Firmă de obicei nou-înființată, cu o dezvoltare foarte rapidă, care vine în întâmpinarea unei cerințe a pieței prin crearea sau oferirea unui produs, proces sau serviciu inovator. (n.tr.)

— Vei auzi, sugeră bărbatul fără adăpost. Și odată ce vei auzi, felul în care creezi, produci și te afișezi în lume nu va mai fi niciodată la fel. Concepte cu adevărat revoluționare pentru orice făuritor de imperii și orice creator. Și sunt atât de puțini oameni de afaceri, și oamenii în general de pe planetă, care știu în prezent despre ele. Dacă ar ști fiecare element important al vieții lor s-ar dezvolta rapid. Deocamdată vreau doar să mă concentrez în continuare pe angajamentul luat față de cea mai bună calitate privitor la tot ce mă înconjoară. Fiindcă mediul chiar îți modelează percepțiile, inspirația și modul în care aplici. Arta îmi hrănește sufletul. Cărțile extraordinare îmi întăresc speranța. Conversațiile fertile îmi amplifică creativitatea. Muzica minunată îmi înalță inima. Priveliștile frumoase îmi fortifică spiritul. Și să știți că nu este nevoie decât de o singură dimineață plină de optimism pentru a da naștere unei descărcări monumentale de idei inedite, capabile să înalțe o întreagă generație. Și trebuie să vă spun că ridicarea omenirii este principalul sport al afacerilor, pe care îl practică cei din Topul primilor 5%. Adevărata scop al comerțului nu este doar să îți aducă o avere personală. Adevărata rațiune pentru care te afli în joc este să fii util societății. Principala mea preocupare în afaceri este să fiu de folos. Banii, puterea și prestigiul sunt produse secundare inevitabile, care au apărut pe parcurs. Un prieten vechi și remarcabil m-a învățat acest mod de operare atunci când eram tânăr. Iar asta mi-a schimbat cu totul specificul prosperității și importanța libertății mele personale. De atunci această filosofie contradictorie în afaceri a dominat modul în care realizez lucrurile. Cine știe, poate cândva vă voi face cunoștință cu mentorul meu.

Vagabondul se opri. Își studie ceasul mare. Apoi închise ochii și spuse aceste cuvinte: „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!”. Ca prin minune, o bucată de hârtie destul de mică și groasă îi apărură în palma stângă întinsă. Era un truc strașnic. Ai fi fost extrem de impresionat dacă te-ai fi aflat alături de aceste trei ființe.

Iată cum arăta:

Antreprenoarea și artistul rămăseseră cu gura căscată, părând atât derutați, cât și vrăjiți.

— Fiecare dintre voi doi aveți un erou în lăuntrul vostru. Ați știut asta în copilărie, înainte ca adulții să vă spună să vă limitați puterile, să vă încătușați geniul și să vă trădați adevărul din inimă, le spuse bărbatul fără adăpost, iar vorbele lui sunau foarte asemănător cu ale Vrăjitorului.

Adulții sunt niște copii deteriorați, continuă el. Când erați mult mai mici, înțelegeați cum să trăiți. Vă simțeați plini de încântare dacă vă uitați la stele. Alergatul prin parc

vă făcea să vă simțiți vii. Și vă inunda bucuria când alergați după fluturi. Oh, cât ador fluturii! Apoi, pe măsură ce ați crescut, ați uitat cum să fiți oameni. Ați uitat cum să fiți îndrăzneți și entuziaști, plini de iubire și de viață. Prețioasele voastre rezerve de speranță au scăzut. A devenit acceptabil să fiți obișnuiți. Lumina creativității, optimismului și intimității voastre cu măreția a slăbit în intensitate pe măsură ce a început să vă preocupe cum să vă integrați, să aveți mai mult decât alții și să fiți populari. Ei bine, iată ce spun eu: nu luați parte la lumea adulților amorțiți, cu lipsa, apatia și limitările ei. Vă invit să pătrundeți într-o realitate secretă, cunoscută numai adevăraților maestri, marilor genii și veritabilelor legende ale istoriei. Pentru a descoperi în voi puteri primordiale pe care nu ați știut niciodată că le aveți. Puteți crea magie în muncă și în viața privată. Eu mi-am creat-o, indiscutabil. Și sunt aici pentru a vă ajuta să faceți la fel.

Înainte ca antreprenoarea și artistul să mai poată rosti vreun cuvânt, bărbatul fără adăpost își continuă discursul.

— Vorbeam despre importanța artei. Și despre ecosistemul în care este inclusă viața voastră. Asta mă face să mă gândesc la extraordinarele cuvinte ale scriitorului portughez Fernando Pessoa: „Arta ne eliberează în mod iluzoriu de acel lucru sordid care este faptul de a exista. Cât timp percepem răul și nenorocirile de care are parte Hamlet, prinț al Danemarcei, nu le simțim pe ale noastre – mizerabile fiindcă sunt ale noastre și mizerabile fiindcă sunt prin natura lor mizerabile”*. Îmi reamintește, de asemenea, de ceea ce a spus Vincent van Gogh: „În ceea ce mă privește, nu

* Fernando Pessoa, *Cartea neliniștirii*, traducere de Dinu Flămând, Editura Humanitas, București, 2012, p. 306. (n.tr.)

știu nimic cu certitudine, dar priveliștea stelelor mă face să visez”.

Bărbatul fără adăpost înghiți cu greutate. Privirea îi fu atrasă în altă parte. Își drese glasul nervos.

— Am trecut prin multe, băieți. Viața a dat cu mine de pământ și m-a trimis de colo până colo de nenumărate ori. Am fost bolnav. Atacat. Abuzat. Folosit. Hei, parcă ar aș cânta un cântec country. Dacă iubita m-ar înșela și mi-ar muri câinele, aș avea un hit.

Bărbatul fără adăpost râse. Un râs ciudat, gutural, ca de clown de la circ care a luat LSD. Apoi continuă.

— Oricum, totul e bine. Durerea este poarta către profunzime. Mă înțelegeți? Și tragedia este cea mai bună modalitate a naturii de a te purifica. Ea arde falsitatea, frica și aroganța care aparțin egoului. Ne face să ne întoarcem la sclipirea și geniul nostru, dacă avem curajul să ne ocupăm de ceea ce ne rănește. Suferința aduce multă răsplată, inclusiv empatie, originalitate, capacitatea de a te identifica cu oamenii și autenticitate. Jonas Salk a spus: „Am avut vise și am avut coșmaruri, dar mi-am înfrânt coșmarurile cu ajutorul visurilor”, adăugă melancolic vagabondul neinvitat.

— E superciudat. Incredibil de excentric. Dar are ceva special, recunosc antreprenoarea încet către artist, înlăturând încă puțin din armura de cinism care o protejase de-a lungul strălucitei sale cariere. Ceea ce a spus e exact ceea ce aveam nevoie să aud. Văd că arată de parcă ar trăi într-o cutie de carton pe stradă. Ascultă-i, însă, vorbele. Uneori se exprimă ca un poet. Cum e posibil să fie atât de elocvent? De unde îi vine profunzimea aceasta? Și cine este acest „prieten vechi” despre care spune că l-a învățat atât de multe? Are și o căldură care îmi aduce aminte de tatăl

meu. Încă îmi este dor de el. Era confidentul meu. Cel mai mare suporter. Și cel mai bun prieten. Mă gândesc la el în fiecare zi.

— Bine, îi spuse artistul străinului ciudat. M-ai întrebat ce mi-a plăcut cel mai mult din discurs. Mi-a plăcut fără îndoială partea în care Vrăjitorul a vorbit despre crezul războinicilor spartani care spune că „cel care asudă mai mult la antrenamente sângerează mai puțin în război”. Și mi-a plăcut replica lui: „O victorie remarcabilă se câștigă la ceas de dimineață, când nu te vede nimeni și toată lumea doar-me”. Învățăturile lui despre valoarea unei rutine matinale formidabile au fost minunate.

Antreprenoarea aruncă o privire în jos către gadgetul ei.

— Am luat câteva notițe bune. Dar nu am prins aceste perle, spuse ea scriind ceea ce tocmai auzise.

— Nu auzim decât ceea ce suntem pregătiți să auzim, băgă de seamă cu înțelepciune bărbatul fără adăpost. Toată învățătura ne găsește exact acolo unde suntem. Și pe măsură ce ne dezvoltăm mai mult, înțelegem mai bine.

Vocea Vrăjitorului răsună brusc. Ochii bărbatului fără adăpost păreau enormi ca Taj Mahalul. Se vedea că era teribil de surprins de faimosul timbru. Se întoarse, căutând sursa. Imediat, totul deveni limpede.

Artistul pusese înregistrarea făcută ilegal la seminar.

— Iată partea care îmi place cel mai mult, ca să îți răspund în întregime la întrebare, frate, afirmă el uitându-se direct în ochii vagabondului zdrențăros.

Într-o cultură de cyberzombi dependenți de distracție și afectați de factori ce distrag atenția, cel mai înțelept mod de a vă asigura că produceți în mod consistent rezultate de nivel optim în cele mai importante domenii

ale vieții voastre profesionale și personale este să re-curgeți la o rutină matinală formidabilă. Victoriile se câștigă chiar de la start. Iar erou devii în primele ore.

Purtați un război împotriva slăbiciunii și lansați o campanie împotriva spaimei. Puteți cu adevărat să vă treziți devreme. Și este o necesitate să faceți astfel dacă vă aflați în căutarea extraordinară a unui statut legendar.

Aveți mare grijă de prima parte a zilei, și restul ei se va rezolva aproape de la sine. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Faceți-vă viața mai bună!

Se putea auzi respirația șuierată a Vrăjitorului, precum a unui înotător începător care s-a dus prea departe în larg, prea repede. Artistul continuă să arate ce înregistrase, dând volumul mai tare, până când sunetul deveni asurzitor.

Iată prețiosul secret pe care titanii industriei, artiștii remarcabili și oamenii cu ultra-succes ai omenirii nu vi-l vor împărtăși niciodată: rezultatele de ordin gargantuesc au mai puțin de-a face cu trăsăturile genetice moștenite și mult mai mult cu obișnuințele voastre zilnice. Iar ritualul de dimineată este de departe cel mai important de stabilit. Și apoi de automatizat. Singurul comportament uman care le va dezvolta pe toate celelalte este să vă alăturați Clubului 5 a.m.

Atunci când vedem aceste figuri emblematice în acțiune, puternica iluzie ce ni se vinde de către civilizația în care trăim este aceea de a crede că au fost dintotdeauna atât de extraordinare. Că s-au născut excepționale. Că au câștigat biletul norocos la loteria genetică. Că geniul lor a fost moștenit. Însă, adevărul este că le vedem în această glorie deplină după ani întregi de urmare a unui proces, unul care a presupus nesfârșite ore de exercițiu. Atunci când îi observăm pe acești jucători magnifici în afaceri, sport, știință și

arte, observăm de fapt rezultatele obținute printr-o concentrare obsesivă asupra unui singur interes, o axare extremă pe o singură abilitate, o intensitate a sacrificiului în vederea unui singur scop, un nivel neobișnuit de pregătire serioasă și o cantitate enormă de mare răbdare. Țineți minte, fiecare profesionist a fost cândva un amator și fiecare maestru a pornit ca ucenic. Oamenii obișnuiți pot să realizeze fapte extraordinare odată ce și-au făcut o rutină din obișnuințele potrivite.

— Ce tare e tipul ăsta! spuse bărbatul fără adăpost și bătu din palmele lui murdare ca un copil într-un parc de distracții. Se mai uită o dată la ceas. Apoi începu să își târșâie picioarele, legănându-și șoldurile înainte și înapoi. Își flutura mâinile în aer și pocnea din degete, cu ochii închiși. Dintre buzele crăpate ieșeau niște sunete asemănătoare cu cele pe care le scoteau rapperii la începuturi, când nu aveau casetofonele lor gălăgioase. Ai fi fost uimit să îl vezi în acțiune.

— Ce naiba faci, strigă artistul?

— Dansez, îi răspunse bărbatul, mișcându-se încântător. Mai pune-mi să ascult ideile astea excelente. Socrate a spus că „educația este împlânzirea unei flăcări”, iar Isaac Asimov a scris că „autoeducația este, cred, singurul fel de educație care există”. Așa că mai pune vorbele bătrânului maestru, omule. Sunt marfă!

Luptați din toate puterile să nu vă fie furată măiestria de către lumea aceasta care vă tentează până la distragere și vă provoacă demență digitală. Forțați-vă atenția să se întoarcă la potențialul uriaș ca Everestul care tânjește să se exprime deplin și eliberați-vă chiar azi de toate motivele care alimentează stagnarea punctelor voastre forte. Începeți să fiți imaginativi: să fiți unii

dintre indivizii aceia rari care se conduc după noblețea viitorului, nu după gratiile închisorii trecutului. Fiecare dintre noi este însetat după zile încărcate de mici izbucniri de miraculos. Fiecare dintre noi își dorește să fie stăpân pe eroismul său și să apuce pe calea excepționalului neîngrădit. Toate ființele umane aflate în viață în acest moment au o nevoie psihologică primitivă de a produce capodopere care să stârnească entuziasmul, trăiesc zilnic în mijlocul unei uimiri neobișnuite și știu că într-un fel ne petrecem ceasurile astfel încât să îmbogățim viața celorlalți. Poetul Thomas Campbell a exprimat minunat acest lucru atunci când a constatat că „a trăi în inimile pe care le lăsăm în urmă înseamnă a nu muri”.

Fiecare dintre noi a fost creat – cu adevărat – pentru a face istorie, într-un fel unic și autentic. Pentru unii, asta ar putea să însemne să fie niște programatori excelenți sau profesori minunați care să instruiască mințile tinere. Pentru alții, această oportunitate ar putea să însemne să devină mame nemaipomenite sau manageri excelenți, iar pentru alții un astfel de noroc ar putea să însemne să își dezvolte o afacere minunată sau să fie reprezentanți de vânzări fantastici, care își servesc minunat clienții. Această șansă de a fi ținută minte de generațiile viitoare și de a duce o viață care să conteze cu adevărat nu este o platitudine. Este, de fapt, un adevăr. Și totuși, atât de puțini dintre noi au descoperit și și stabilit să recurgă la acele mentalități, obiceiuri matinale și condiții consecvente care să garanteze apariția acestor rezultate. Cu toții vrem să accesăm din nou dreptul din naștere la un talent impozant, la o bucurie fără limite și la eliberarea de frică, dar puțini dintre noi sunt dispuși să facă lucrurile care ar face ca geniul nostru ascuns să apară. Ciudat, nu? Și foarte trist. Majoritatea am fost hipnotizați să ne îndepărtăm de

luminozitatea în care constă esența noastră. În epoca aceasta, cei mai mulți dintre noi ne petrecem ceasurile cele mai prețioase fiind ocupați. Alergând după preocupări triviale și amuzament artificial, în timp ce neglijăm să trăim o viață adevărată. Este chiar formula pentru a sfârși cu inima frântă. Ce rost are să vă petreceți cele mai bune dimineți și probabil cele mai productive zile cățărându-vă pe munți despre care, atunci când ajungeți firavi și zbârciți, vă dați seama că nu erau cei care trebuie? Foarte trist.

— Partea aceasta mi-e cunoscută, interveni antreprenoarea, un pic tulburată. Eu sunt categoric dependentă de tehnologie. Nu pot să mă abțin să nu verific totul. E primul lucru pe care îl fac dimineața și ultimul pe care îl fac seara. Îmi seacă puterea de concentrare. Abia pot să mă concentrez pe obținerea rezultatelor la care eu și echipa mea ne-am angajat. Și tot acest zgomot din viață îmi ia din energie. Totul pare atât de complicat! Simt că nu mai am timp pentru mine. Toate astea te copleșesc de-a dreptul: toate mesajele și notificările, reclamele și modalitățile de distragere a atenției. Ceea ce a spus Vrajitorul îmi este de folos, deoarece îmi cresc standardele de lider. M-am lovit de un zid, într-un fel. Compania mea a crescut mai rapid decât m-am așteptat. Am avut mai mult succes decât mi-am imaginat. Dar sunt câteva lucruri care îmi creează foarte mult stres. Își întoarce privirea și își încrucișă iar brațele.

Nu pot să le spun cu ce mă confrunt, se gândi antreprenoarea. Apoi continuă:

— Am fost nevoită să concediez oameni care îmi plăceau foarte mult, deoarece mi-am dat seama că cei care sunt potriviți într-o anumite etapă a unei afaceri s-ar putea să nu mai fie atunci când firma evoluează. A fost greu. Au fost